

O LIKVIDACI DOGMATISMU A FORMALISMU V IDEOLOGICKÉ PRÁCI A NASTOLENÍ ČUČCHE

**Projev přednesený před pracovníky stranické propagandy
a agitace**

28. prosince 1955

Dnes bych vám, soudruzi, chtěl říci o nedostacích v ideologické práci naší strany a sdělit vám některé své úvahy o tom, jak je v budoucnu odstranit.

Jak jste se během včerejšího zasedání dověděli, na literární frontě došlo k velkým ideologickým chybám. Z toho je jasno, že ani naše propagandistická práce nemohla probíhat úspěšně.

Bohužel, naše propagandistická práce v mnoha směrech propadla dogmatismu a formalismu.

Nejzávažnějším nedostatkem ideologické práce je to, že neproniká dostatečně hluboko do všech otázek a že jí chybí čučche. Možná, že je přehnané, říkám-li, že v ní není čučche, ale je fakt, že čučche nebylo nastoleno dosti zřetelně. To je vážná otázka. Za každou cenu musíme do důsledků odstranit tento nedostatek. Dokud nevyřešíme tuto otázku, nemůžeme doufat, že budeme mít v ideologické práci dobré výsledky.

Měli bychom se hluboce zamyslet nad příčinami, proč trpí ideologická práce dogmatismem a formalismem, proč naši pracovníci na úseku propagandy a agitace nepronikají dostatečně hluboko do podstaty problémů a jen ukazují vnější pozlátko, proč nepracují tvůrčím způsobem a jen kopírují cizí vzory a memorují je zpaměti.

Co znamená čučche v ideologické práci naší strany? Co děláme? Děláme právě korejskou revoluci, která není revolucí v nějaké jiné zemi. Právě tato korejská revoluce je čučche v ideologické práci naší strany. Proto je třeba všechnu ideologickou práci podřizovat bezpodmínečně zájmům korejské revoluce. Studujeme dějiny KSSS, dějiny

čínské revoluce a obecné teze marxismu-leninismu proto, abychom mohli správně uskutečňovat naši revoluci.

V ideologické práci naší strany chybí sice čučche, to však neznamená, že bychom neprováděli revoluci, že by naši revoluční práci vykonal za nás někdo jiný. Avšak proto, že v ideologické práci není čučche pevně zakotveno, dochází k dogmatickým a formalistickým chybám, což působí naší revoluci velkou škodu.

Chceme-li provést korejskou revoluci, musíme znát dějiny a zeměpis Koreje, mravy a obyčej korejského lidu. Jedině tak budeme moci vychovávat náš lid podle jeho vkusu, v duchu vřelé lásky k rodnému kraji a vlasti.

Především je důležité studovat dějiny naší země, dějiny bojů našeho lidu a široce je propagovat mezi pracujícími.

Tyto otázky nevyzvedáváme dnes poprvé. Již na podzim 1945, krátce po osvobození, jsme zdůrazňovali nutnost studovat boje našeho národa, přejímat jeho nejlepší tradice. Jedině tehdy, budeme-li vychovávat lidi na příkladu dějin bojů našeho lidu a na jejich tradicích, budeme moci pozvednout jejich národní hrdost, inspirovat široké masy k revolučnímu boji.

Avšak mnozí naši pracovníci sami neznají dějiny naší země. Proto se ani nesnaží nalézt jejich nejlepší tradice, přejímat je a rozvíjet. Jestliže tuto situaci nenapravíme, dojdeme nakonec k odmítání dějin Koreje.

Chyba, které se tentokrát dopustil Pak Čchang Ok a jemu podobní, vznikla proto, že odmítali dějiny literárního hnutí v Koreji. Ignorovali i boj nejlepších spisovatelů, kteří se přimkli ke „KAPS“, ke „Korejské asociaci proletářských spisovatelů“, i nejlepší díla Pak Jon Ama, Zong Da Sana a jiných pokrokových vědců a spisovatelů naší země. Radili jsme jim, aby to všechno hluboce studovali a široce propagovali, ale neřídili se naší radou.

Dnes, deset let po osvobození, máme všechny podmínky pro to, abychom shromáždili a plně využili materiály našeho literárního dědictví, přesto však pracovníci na úseku propagandy nevěnují tomu žádnou pozornost.

V. plenum ÚV strany vytyčilo úkol aktivně propagovat dějiny bojů a cenné kulturní dědictví našeho lidu, ale pracovníci šli tak daleko, že zakázali publikovat v tisku články o protijaponském boji korejského lidu.

Například studentský incident v Kvangdžu byl masovým vystoupením desetitisíců korejských studentů a mládeže proti japonskému imperialismu a sehrál obrovskou roli v rozšíření protijaponského smýšlení mezi širokými masami korejské mládeže. Samozřejmě, že jsme povinni široce propagovat toto hnutí, vychovávat mládež a studenty v duchu neohroženého boje starší generace. Naši pracovníci na úseku propagandy to nedělali, ale Li Syn Man využívá tohoto hnutí ve své propagandě. A tak to vypadá, jakoby komunisté ignorovali národní tradice. Jak nebezpečný je tento jev! Budeme-li postupovat tímto způsobem, nebudeme moci získat jihokorejskou mládež.

Takováto práce byla doposud opomíjena a ponechávána stranou, i když k tomu nebyly vydány žádné pokyny. Nejenže se o nich nepíše v tisku, ale ani se nepořádají žádná slavnostní zasedání u jejich příležitosti. Takové události, jako byl studentský incident v Kvangdžu, by měl využít Demokratický svaz mládeže. Studentský incident v Kvangdžu je skvělým příkladem protiimperialistického boje studentů a mládeže naší země.

Totéž je třeba říci i o události 10. června. I to je příklad masového boje korejského lidu, který vystoupil proti japonskému imperialismu. Není sporu, že se do tohoto boje zamíchaly a činily velké potíže i frakční živly. Samozřejmě, že se tehdy frakcionářům daleko lépe prováděla podvratná činnost, neboť ještě i po osvobození se špiónská banda Pak Chon Jonga a Ri Sung Joba, která pronikla do našich řad, zabývala spřádáním intrik. Ale cožpak je proto špatný sám boj? To je vyloučeno. A i když tento boj skončil nezdarem v důsledku toho, že se do špičky organizace dostali jednotliví darebáci, nemůžeme tomuto boji upřít revoluční povahu, musíme vyvodit poučení z jeho nezdarů.

Zamlčuje se dokonce i hnutí 1. března. Kdo jedná tímto způsobem, nemůže vést správnou cestou ty pokrokové činitele, kteří mají národní svědomí, nemluvě už ani o komunistech. Hlavní příčinou porážky hnutí 1. března bylo to, že nebylo řízeno komunistickou stranou. Ale kdo by mohl popřít fakt, že hnutí 1. března bylo celonárodním hnutím odporu proti japonskému imperialismu? Musíme bezpodmínečně obeznamovat lid s historickým významem hnutí 1. března, vychovávat ho na základě poučení z tohoto hnutí.

V minulosti končila četná revoluční vystoupení v naší zemi porážkou, neboť do jejich vedení se dostávaly špatné živly, avšak nelze

popřít, že i tehdy bojoval lid. Lidové masy vždy bojovaly statečně. Možná, že Pak Čchang Ok to popřel sám. Ale ani jeden pravý marxista-leninista nemůže popírat bojové zásluhy lidu.

Když jsem se otázel Pak Čchang Oka a lidí s ním stejně smýšlejících, proč jsou proti „KAPS“, odvolávali se na to, že tam bylo několik zrádců. Znamená to snad, že existence „KAPS“, kde jako hlavní jádro pracovali soudruzi Ri Gi Jong a jiní skvělí proletářští spisovatelé naší země, neměla smysl? Musíme vysoce hodnotit bojové zásluhy těchto lidí a při rozvíjení naší literatury stavět je do popředí.

Budeme-li stále odmítat dějiny bojů našeho lidu, o co se pak opřeme ve své revoluční činnosti? Jestliže to všechno vyloučíme, vyplyne z toho, že náš lid nic nevykonat. I v našem rolnickém hnutí minulých dob je mnoho věcí, na které můžeme být hrdi. Avšak v posledních letech nenacházíme o tom v našem tisku ani slovo.

I na školách existuje tendence podceňovat výuku korejských dějin. Za války bylo v učebních osnovách Ústřední stranické školy světovým dějinám věnováno 160 vyučovacích hodin ročně, ale dějinám Koreje jen docela málo. Jestliže je taková situace ve stranické škole, pak naši pracovníci ani nemohou znát dějiny vlastní země.

V naší agitačně propagační práci můžeme nalézt velmi mnoho takových jevů, kdy se vychvaluje jen cizí a přezírá vlastní.

Jednou jsem byl v rekreačním středisku lidové armády, měli tam vyvěšen obraz sibiřské stepi. Tato krajina se patrně líbí Rusům. Ale Korejcům se více líbí krásná příroda naší země. Máme v naší zemi takové krásné hory jako Kumgangsán a Mjohjangsán, máme čisté, průzračné potůčky, modrá bouřlivá moře, žírné zlaté nivy. A chceme-li, aby vojáci lidové armády milovali svůj rodný kraj a svou vlast, musíme jim ukazovat spíše obrazy s takovými krajinami naší země.

Letos v létě jsem jednou navštívil středisko demokratické propagandy na venkově, byly tam diagramy o plnění pětiletého plánu Sovětského svazu, ale nebyl tam ani jeden o plnění tříletého plánu naší země. Byly tam také velké fotografie závodů z jiných zemí, ale ani jediný snímek ze závodů, které obnovujeme a stavíme. Jaká může být řeč o studiu dějin naší země, jestliže nevyvěšujeme ani diagramy a fotografie, které by ukazovaly ekonomickou výstavbu, již provádíme.

Přijdu do základní školy a co vidím: visí tam portréty Majakovského, Puškina – samí cizinci, Korejec ani jeden. Kde by se u dětí

vzala národní hrdost, jestliže je vychováváme takovým způsobem?

Uvedu jeden legrační případ. Dokonce při tištění brožur se kopíruje cizí vzor – obsah se dává nakonec. Samozřejmě, musíme se učit z dobrých zkušeností ve výstavbě socialismu, ale musíme snad také záhlaví brožur podle cizího příkladu dávat na konec? To se Korejcům nelíbí. V našich knihách má být obsah vždycky bezpodmínečně na začátku!

Při sestavování učebnic se materiály nečerpají z našich literárních děl, nýbrž z cizích pramenů. To všechno proto, že jim chybí chuť.

V důsledku toho, že se v propagační práci zapomnělo na chuť, stranická práce utrpěla nesmírnou škodu.

V tom je právě příčina, že se mnozí soudruzi nenaučili vážit si revolucionářů. Na Ústřední stranické škole studuje dnes více než 100 soudruhů, kteří v minulosti vedli revoluční boj, byli však dosud zanedbáváni.

Četné revolucionáře jsme poslali pracovat na ministerstvo vnitra, ale mnohé z nich odtud propustili pod záminkou neschopnosti. V Ústřední stranické škole jsem potkal jednoho soudruha, který se dříve podílel na revoluční činnosti, ale po celých osm let zastával funkci náčelníka okresního oddělení bezpečnosti. To je velmi nesprávný vztah k revolucionářům.

Zdá se, že z našich pracovníků se stali nevychovaní, kteří neuznávají ani své předchůdce. V zásadě jsou komunisté morálnější než kdokoli jiný a dovedou respektovat své revoluční předchůdce, dovolili jsme však, aby se zakořenil špatný zvyk.

V naší lidové armádě v důsledku houževnatého boje za upevnění revolučních tradic jsou ve většině případů veliteli pluků a divizí lidé, kteří svého času vedli revoluční činnost.

Co by se stalo v minulé válce, kdybychom nevytvořili lidovou armádu, jejíž jádro tvořily bývalé revoluční kádry? V tak obtížné situaci bychom nedokázali rozdrtit nepřitele a vybojovat si veliké vítězství.

Někteří cizinci říkali, že většina našich útvarů, které se ve dnech ústupu dostaly do nepřátelského obklíčení, se nedokáže probojovat nazpět. Ale my jsme byli přesvědčeni, že se všichni vrátí, děj se co děj. A skutečně, kromě padlých se vrátili všichni. Cizinci, kteří to viděli, vyjadřovali svůj hluboký obdiv a říkali, že taková armáda je ve světě vzácností. Proč tomu bylo tak? Ale proto, že kádry naší armády jsou soudruzi, kteří se v minulosti podíleli na partyzánském hnutí a na

revolučním hnutím v různých místech. Proto je naše armáda tak silná.

Ode dne vytvoření naší strany již minulo deset let a je jasné, že musíme vychovávat členy strany na příkladu dějin naší strany. Nebudeme-li vychovávat naše pracovníky na příkladu revolučních dějin naší země, nebudou moci rozvíjet své skvělé revoluční tradice, nebudou se moci orientovat v boji, projevovat aktivitu a iniciativu v revoluční práci.

Musíme důkladně studovat a dokonale znát naší vlastní věc. Jinak nebudeme moci v souladu s naší skutečností tvůrčím způsobem řešit nové otázky, s nimiž se budeme neustále setkávat v průběhu praktické činnosti.

Je zcela jasné, že i formu naší moci musíme vytvářet v souladu se specifickými podmínkami naší země. Nelze říci, že by forma naší lidové moci byla zcela stejná, jako v jiných socialistických zemích. I tam, i zde je moc budována na zásadách marxismu-leninismu, avšak formy jsou různé. Pochopitelně, náš politický program také odpovídá skutečnosti naší země. Náš Politický program o 20 bodech je dalším rozvinutím programu Ligy pro obrození vlasti. Jak je všeobecně známo, Liga pro obrození vlasti existovala ještě před osvobozením naší země.

Naši pracovníci to všechno jaksepatří neznají a proto se často dopouštějí chyb.

Existují lidé, kteří se diví i tomu, že se v naší zemi rychlým tempem rozvíjí združstevňování zemědělství. Ale na tom není nic divného. V minulosti měli korejští rolníci velmi slabou ekonomickou bázi, půda byla chudá. Za japonských imperialistů se rozvíjelo rolnické hnutí a proto je revolučnost rolníků velmi vysoká a navíc, po osvobození se během demokratické výstavby a kruté války rolníci zocelili politicky. Proto je přirozené, že dnes se hnutí za združstevnění zemědělství v naší zemi rozvíjí rychle.

Když se soudruh Pak Jong Bin vrátil z cesty do Sovětského svazu, odvolával se na to, že Sovětský svaz kráčí cestou zmírňování mezinárodního napětí a tvrdil, že i my bychom proto měli revidovat hesla proti americkému imperialismu. Taková tvrzení nemají nic společného s revoluční iniciativou a jsou zaměřena k tomu, aby se otupila revoluční bdělost našeho lidu. Cožpak američtí imperialisté nejsou navěky našimi prokletými nepřáteli, kteří pálili naši rodnou zem, hromadně zabíjeli naše nevinné lidi a kteří dodnes okupují jižní část naší vlasti?

Je více než hloupé se domnívat, že by boj našeho lidu proti americkým imperialistům byl v rozporu s úsilím sovětského lidu o zmírnění mezinárodního napětí. Náš lid odsuzuje agresivní politiku amerických imperialistů vůči Koreji a bojuje proti ní a to nejen neodporuje boji národů světa za zmírnění mezinárodního napětí a na obranu míru, nýbrž je dokonce přínosem k tomuto boji. Současně boj sovětského lidu a jiných mírumilovných národů světa za uvolnění napětí vytváří příznivější podmínky pro protiimperialistický boj našeho lidu.

Pak Čchang Ok odmítal studovat dějiny naší země a naši skutečnost a proto se ideově ztotožnil s buržoazním reakčním spisovatelem Ri Tchä Džunem. Trpěl ovšem i přežitky buržoazní ideologie, ale to, že nechtěl studovat skutečnost naší země a pokládal sebe sama za vševědoucího, to mu nejvíce uškodilo. Škoda, kterou způsobil ideologické práci, je obrovská.

Po osvobození on a jemu podobní říkali, že Ri Kvang Su je schopný člověk a že by bylo dobře ho vyzdvihnout, ale poukázal jsem na neudržitelnost toho. Ri Kvang Su napsal dílo pod titulem „Žena revolucionáře“, kde pomluvil revolucionáře, kteří vyšli z vězení. Kromě toho tento Ri Kvang Su tlachal o „stejných předcích a stejných kořenech“ Korejců a japonských imperialistů. A tehdy jsem řekl, že nelze ani pomýšlet na vyzdvihování takového člověka a kategoricky jsem to zakázal.

Příčina toho, že někteří soudruzi, kteří pracovali v oddělení propagandy strany, se v každé práci snažili napodobovat Sovětský svaz, spočívá v tom, že si nepřáli studovat naši skutečnost, neměli skutečnou marxisticko-leninskou snahu vychovávat lidi na příkladech toho nejlepšího co máme, na tradicích naší revoluce. Místo toho, aby zažili a osvojili si marxismus-leninismus, mnozí soudruzi jej hltají vcelku. Rozumí se samo sebou, že se tu pak nemůže objevit žádná revoluční iniciativa.

Dosud jsme nezorganizovali systematické studium dějin naší země a naší národní kultury. Uplynulo již deset let od osvobození, a dosud se tato práce aktivně neprovádí, nýbrž je ponechána živelnému vývoji. Dříve jsme neměli kádry, ale dnes již máme vědce, máme materiály a prostředky, máme zcela dostačující kapitál pro takovou věc. Jestliže dobře prostudujete a zorganizujete tuto věc, můžete ji snadno uskutečnit. Je nutno vynaložit veškeré úsilí, abychom se vrátili k národní-

mu dědictví, převzali jeho odkaz a rozvíjeli je. Musíme aktivně přejímat všechno pokrokové v mezinárodním měřítku, ale přejímajíc pokrokovou kulturu, musíme současně rozvíjet i všechno dobré, co máme doma. V opačném případě by naši lidé pozbyli víry ve vlastní síly, unavili by se a snažili by se jen napodobovat jiné.

Hovoříme-li o nastoletí čučche, možná že si to někdo bude vykládat nesprávně a bude se naivně domnívat, že se nemusíme učit od jiných zemí. Ale tak to samozřejmě není. Musíme si brát nejlepší zkušenosti ode všech socialistických zemí.

Hlavní je chápat, v čem je cíl našeho studia. A ten tkví v tom, abychom v naší korejské revoluci efektivně využívali pokrokových zkušeností ze Sovětského svazu a jiných socialistických zemí.

Za války se Cho Ga I, Dža Uk a Pak Il U zbytečně spolu přeli o metodách politické práce v armádě. Ti, kteří přijeli ze Sovětského svazu, chtěli provádět tuto práci po sovětském vzoru, a ti, kteří přijeli z Číny – po čínském vzoru. Přeli se, která metoda je lepší, zda sovětská či čínská. Byly to zbytečné spory.

Co je komu do toho, jíte-li pravou či levou rukou, lžící nebo hůlkami? Ať jíte tak nebo onak, cožpak se jídlo stejně nedostane do úst? Je to skutečně nutné, rýpat se za války v „metodách“? Politická práce se provádí proto, abychom upevnili naši lidovou armádu a zvítězili v bitvách a hlavní je dosáhnout tohoto cíle. A na metodě nezáleží. Zatím však Cho Ga I a Pak Il U se kolem toho navzájem pomlouvali. To jen oslabovalo kázeň uvnitř strany, nic více. V té době ÚV strany konstatoval, že je třeba se učit dobrému jak od Sovětského svazu, tak i od Číny, a tak vypracovat takovou metodu politické práce, která by odpovídala skutečnosti naší země.

V práci je důležité osvojit si revoluční pravdu, pravdu marxismu-leninismu, a uplatňovat ji v souladu se skutečností naší země. Nemůže být taková zásada, aby se všechno nutně dělalo po sovětském způsobu. A přestože někteří navrhuji sovětskou či čínskou metodu, není snad už na čase, abychom vytvořili svou vlastní metodu?

Není třeba mechanicky kopírovat formy a metody Sovětského svazu, ale je důležité studovat jeho bojové zkušenosti a pravdy marxismu-leninismu. Proto se musíme i nadále neustále učit od Sovětského svazu, ale hlavní důraz musíme při tom klást na studium podstaty jeho zkušeností, nenechat se strhnout formou.

Když se učíme od Sovětského svazu, je značně rozšířena tendence napodobovat pouze formu. Tak např. když „Pravda“ uveřejňuje článek pod titulkem „Den naší vlasti“, náš list „Rodong Sinmun“ píše také „Den naší vlasti“. Cožpak je nutné napodobovat i toto? Totéž je třeba říci i o oděvu. Naše korejské ženy mají krásný korejský kroj, proč se ho tedy mají zříkat a chodit v šatech, které jim nesluší? Nemáme toho zapotřebí. Řekl jsem, aby naše ženy podle možností nosily korejský šat.

Napodobovat jen cizí formy, aniž bychom si osvojili pravdy marxismu-leninismu, je nejen zbytečné, ale i velmi škodlivé.

Jak v revolučním boji, tak i při výstavbě je nutno pevně hájit zásady marxismu-leninismu, uplatňovat je tvořivě, v souladu s konkrétními podmínkami naší země a s našimi národními zvláštnostmi.

Dopustíme se dogmatických chyb, způsobíme velké škody věci revoluce, jestliže budeme mechanicky uplatňovat cizí zkušenosti, ignorující dějiny naší země, tradice našeho lidu, nebudeme-li přihlížet k naší skutečnosti a úrovni uvědomělosti našeho lidu. Kdo tak jedná, nemusí být ještě oddán marxismu-leninismu, oddán internacionalismu, nýbrž naopak, jedná v rozporu s nimi.

Marxismus-leninismus není dogmatem, nýbrž návodem k jednání, je to tvořivé učení. Proto jedině tenkrát, když se marxismus-leninismus tvůrčím způsobem uplatňuje v souladu s konkrétními podmínkami každé země, může projevit svou neporazitelnou sílu. Totéž je nutno říci i o zkušenostech z bratrských stran. Zkušenosti bratrských stran nabývají svého významu jedině tehdy, když je studujeme, osvojujeme si jejich podstatu a správně je uplatňujeme v našich podmínkách, a naopak, jestliže je přejímáme vcelku a nekriticky a tak maříme věc, pak v konečném důsledku nejen uškodíme naší práci, ale zbagatelizujeme i cenné zkušenosti bratrských stran.

V souvislosti s problémem nastolení čučche pokládám za nutné zmínit se o internacionalismu a vlastenectví.

Internationalismus a vlastenectví jsou navzájem neodlučitelné. To, že korejští komunisté milují svou zemi, nejenže není v rozporu s internacionalismem dělnické třídy, nýbrž plně mu odpovídá, to je nutno pochopit. Milovat Koreu znamená milovat Sovětský svaz a socialistický tábor. A milovat Sovětský svaz a socialistický tábor znamená milovat Koreu. V tom je naprostá jednota. Neboť veliká věc dělnické třídy nezná hranic. A veliká věc naší revoluce je součástí věci mezinárodní

revoluce světové dělnické třídy. Jednotný nejvyšší cíl dělnické třídy všech zemí je výstavba komunistické společnosti. A když existuje rozdíl, pak je jen v tom, že některé země jsou pokročilejší, druhé méně.

Nebylo by správné hovořit jen o vlastenectví a opomíjet internacionální jednotu. Ve jménu vítězství korejské revoluce, ve jménu veliké věci mezinárodní dělnické třídy musíme upevňovat jednotu se sovětským lidem, který nás osvobodil a pomáhá nám upevňovat jednotu s národy všech socialistických států. To je naše posvátná internacionální povinnost. Také sovětský lid, ve jménu komunistické výstavby ve své zemi a vítězství světové revoluce, vynakládá veškeré úsilí, aby upevnil semknutost s dělnickou třídou celého světa, v první řadě zemí socialistického tábora.

Vlastenectví a internacionalismus jsou tudíž navzájem neodlučitelné. Kdo nemiluje svou vlast, ten nemůže být oddán internacionalismu. A kdo není oddán internacionalismu, ten nemůže být věrný své vlasti a svému lidu. Pravý vlastenec je internacionalista, a skutečný internacionalista je vlastenec.

A jestliže se ve své ideologické práci zřekneme všeho, co máme v naší zemi dobré, převezmeme a namemorujeme jen cizí, tím určitě poškodíme naši revoluci, a tak nebudeme moci jaksepatří splnit svou internacionální povinnost ve věci mezinárodní revoluce.

Ve své zprávě na II. sjezdu strany jsem citoval slova z projevu velitele sovětských vojsk, jež pronesl prvního dne jejich pobytu v naší vlasti: „Občané Koreje! . . . vaše štěstí je ve vašich rukou . . . Korejský lid se musí sám stát tvůrcem svého štěstí.“ Tato slova velitele sovětských vojsk jsou absolutně správná, jinak bychom ztratili široké masy.

Formalismus našich propagandistů se projevuje i ve zveličování faktů a jevů v propagační práci. Tak např. v projevech a článcích se již dávno staly módou takové nabubřelé výrazy, jako „všeobecný nástup“, „všeobecná mobilizace“ atd.

Nejednou jsme na to Pak Čchang Oka upozorňovali. Dopustil se chyb právě proto, že se nedokázal zbavit „všeobecného“ proudu, který sám vytvořil. Později připojoval k slovu „větší“ předponu „nej“ a říkal „největší“ a přídavné jméno „veliké“ začal spojovat libovolně s čímkoli. Nevím, co je toho příčinou – zda neznalost znaků nebo nesprávné ideologické názory.

Jestliže nepovedeme obsažnou propagační práci a budeme jen tak

naprázdno tlachat, pak se lidem zatočí hlava z vítězství a stanou se lehkomyšlnými. V důsledku tohoto nedostatku někteří podřízení pracovníci dávají nafouklá hlášení.

Zdalo by se, že je snadné používat přídavných jmen, ale jsou-li používána nesprávně, může to být příčinou nezdaru díla. Je nutno, abychom to od této chvíle důsledně napravovali.

Dále bych se chtěl zmínit o některých jiných aktuálních otázkách, souvisejících s ideologickou prací.

Jako pomůcku pro studium dokumentu z dubnového pléna rozeslal ústřední výbor strany teze o charakteru a úkolech naší revoluce. Proto se nebudu u toho ještě zdržovat.

Chtěl bych jen ještě jednou zdůraznit perspektivy revoluce v naší zemi. Naše revoluce má dvě perspektivy: první – mírové sjednocení naší země, a druhou – uskutečnění sjednocení země v podmínkách rychlého oslabení sil imperialismu v důsledku velké války.

Je pochopitelné, že všemi silami prosazujeme uskutečnění první z nich.

Náš boj za sjednocení naší země mírovou cestou vyústí ke dvěma otázkám: dobře provádět výstavbu v severní části země a dobře provádět politickou práci zaměřenou na jižní část země. Docílíme mírového sjednocení naší země, jestliže upevníme demokratickou základnu urychlením socialistické výstavby v severní části země a pozvedneme obyvatelstvo v jižní polovině země do osvobozenického boje tím, že budeme dovedně provádět politickou práci vůči jižní části.

Vést politickou práci se zaměřením na jižní část země znamená zesílit působení severní části na lid jižní části s tím, abychom měli podporu širokých lidových mas na jihu. A k tomu je nutno dobře provádět socialistickou výstavbu na severu země. V severní části země musíme jaksepatří uskutečňovat hospodářskou výstavbu, pozvednout životní úroveň obyvatelstva, upevnit ekonomickou základnu, sjednotit všechny lid kolem naší strany. A pak se Li Syn Manovi, byť by sebevíce zuřil, nepodaří zlomit bojového ducha obyvatelstva jižní části země, které je neustále inspirováno socialistickou výstavbou, prováděnou v severní části země.

Jeden člověk, který nedávno přijel z jižní části země, vyprávěl: „Li Syn Man hlásá, že v severní části země žijí pouze 3 milióny obyvatel, že Pchjongjang se změnil ve spaleniště a že tam nic nezůstalo, ale my

jsme přijeli a vidíme – most přes řeku Tädonggang byl obnoven v původní podobě a Pchjongjang se buduje mnohem krásněji, než byl dříve. Jak je vidět, Li Syn Man šteká na měsíc.“ Tak to tedy vypadá, když dobře provádíme výstavbu.

Do roku 1948, kdy byla svolána společná porada politických stran a společenských organizací jižní a severní Koreje, jsme v severní části země neučinili celkem nic významného. Ale z jižní Koreje sem k nám přijeli, s výjimkou Li Syn Mana a Kim Song Sua, dokonce i pravicoví činitelé. Význam této společné porady byl značný. Mnozí z těch, kteří tenkrát přijeli do severní části, tady zůstali.

Kim Ku například říkal: „Přijel jsem tedy do severní Koreje a zalíbila se mi. I v Šanghaji, i v jižní Koreji jsem se setkával s mnoha komunisty (měl ovšem na mysli členy skupin Hvajopcha a Emelpcha), ale komunisté v severní Koreji jsou zcela jiní lidé. Dříve jsem se domníval, že komunisté jsou lidé špatní, s úzkým rozhledem. Tentokrát jsem pochopil, že jste lidé s velkým srdcem a s velkou duší, že se s vámi dá dobře spolupracovat. Rozhodně to budu dělat. Nyní, jako starý člověk, nemám touhu po moci. Jestliže se nevrátím do jižní Koreje, Li Syn Man bude bezpochyby tvrdit, že jste mne zadrželi. Kromě toho, popravdě řečeno, chci se důkladně zabývat propagandou, proto se musím bezpodmínečně vrátit zpět. A nemyslete si, že budu spolupracovat s Američany. Později, až sem zase přijedu, poprosím vás, abyste mi přidělili jabloňový sad v nějaké tiché vesničce, kde bych mohl dožít svůj život.“ Ve stejném duchu se vyslovoval i Kim Kju Sik. Kim Ku se pak zapojil do boje proti Američanům.

Jak je známo, Kim Ku byl nacionalista. Vystupoval jak proti imperialismu, tak i proti komunismu; přijel sem veden přáním přit se s komunisty. Ale i tento Kim Ku, který viděl v komunistech zapřísáhlé nepřátele, začal se dívat na náš zápas o výstavbu vlasti jinýma očima. Tím spíše si můžeme dobře představit, co se stane, až se k nám na sever přijedou podívat jihokorejští dělníci, rolníci, lidé, kteří mají národní uvědomění.

Nebyli jsme v Sovětském svazu před osvobozením a jen jsme slyšeli, že tam dělnická třída uchopila moc do svých rukou a buduje socialismus. A přece nás to k němu bezmezně táhlo. Proč by tedy lidé v jižní části naší země nebyli přitahováni budováním socialismu, které uskutečňují obyvatelé severní části – příslušníci téhož národa?

Proto je nejdůležitější jaksepatří provádět výstavbu v severní části země.

Budeme-li tedy v severní části země dobře budovat socialismus, dobře politicky pracovat se zaměřením na jižní část země, aby její lid povstal do boje proti nadvládě amerického imperialismu a Li Syn Mana, může se mírové sjednocení naší vlasti stát skutkem.

To je vnitřní faktor, který umožní mírové sjednocení naší země.

Je ovšem nutno počítat i s vnějšími faktory přispívajícími k mírovému sjednocení naší země. Jestliže se nám podaří zachovat mír ještě po 5–10 let, pak – nemluvě ani o Sovětském svazu – nepoměrně vzroste moc Číny s více než 600 milióny obyvatel a ještě více zmohutní síly celého socialistického tábora.

Vedle růstu moci socialistického tábora stále více sílí i národně osvobozené hnutí národů koloniálních a závislých zemí; mnoho zemí dosáhlo národní nezávislosti. Národy Indie, Indonésie, Barmy a jiných nezávislých asijských států a národy arabských zemí bojují proti imperialistické agresi, za mír.

To všechno zasazuje imperialismu, zejména americkému, vážnou ránu. Až se ještě více upevní síly míru, demokracie a socialismu, budou američtí imperialisté nakonec nuceni opustit Koreu.

Boj za mírové sjednocení země je ovšem boj velmi těžký, který si vyžádá dlouhé doby. Jestliže se však upevní naše síly, ještě více zmohutní síly míru, demokracie a socialismu v mezinárodním měřítku, budeme moci dosáhnout mírového sjednocení vlasti. Toto je jedna z perspektiv vývoje revoluce v Koreji a sjednocení vlasti.

Otázku sjednocení vlasti lze řešit nejen cestou mírovou, ale i válkou. Jestliže imperialisté rozpoutají velkou válku ve světovém měřítku a my budeme nuceni chtět nechtět proti nim bojovat, pak dokážeme v Koreji vlastními silami povstat proti americkým imperialistům, a zcela nad nimi zvítězit. Bude pro nás, pravda, dosti těžké bojovat s americkým imperialismem jen sami, ale až budou nuceni rozptýlit své síly po celém světě, usnadní nám to úkol vypořádat se s nimi. A tak, až rozdrtíme v Koreji síly amerického imperialismu, provedeme sjednocení země. To je druhá perspektiva vývoje revoluce v Koreji a sjednocení země.

Ale my si nepřejeme tuto perspektivu, nýbrž chtěli bychom první perspektivu, tj. sjednocení země mírovou cestou a usilujeme o její uskutečnění.

Ať už se bude vyvíjet perspektiva sjednocení vlasti jakkoli, nejdůležitější je upevňovat naši stranu a zocelovat stranickost jejích členů.

Smíme snad dopustit, aby naše strana nebyla silná, až jednou dojde k jednání mezi jihem a severem a bude odstraněna bariéra mezi nimi, až budeme muset pracovat společně s jihokorejskými lidmi? Jedině tehdy, bude-li naše strana pevná, budeme moci dobře využít těchto příznivých okolností.

V přítomné době je poměr členů naší strany k obyvatelstvu vyjádřen 10 %, tj. na 10 miliónů obyvatel máme 1 milión členů strany. To není ovšem procento malé. Ale v poměru ke 30 miliónům obyvatel celé Koreje není 1 milión ani tak mnoho.

Jelikož je v jižní Koreji ilegální hnutí vedeno za velmi těžkých podmínek, je tam růst sil strany značně omezen.

Po sjednocení bude i v jižní Koreji počet členů strany narůstat. Ale práce bude těžká, neboť členů bude málo. A co je špatného na tom, budeme-li už dnes vychovávat v severní části země mnoho členů strany s tím, aby po sjednocení mohli pracovat jak na jihu, tak i na severu? Není na tom nic špatného. Avšak v době svolání IV. pléna ÚV strany, kdy počet členů strany nedosahoval ani 600 tisíc, Cho Ga I trval na tom, aby bylo přijímání nových členů zastaveno. Strana tehdy kritizovala jeho stanovisko a pokračovala v linii rozšiřování stranických řad.

Jde o to, abychom dnes dobře vychovali milión členů strany. Možná, že leckdo z členů naší strany je svou úrovní za bezpartijní masou. Avšak nelze za to takové lidi vypuzovat ze strany. Je třeba ponechat je ve straně a vychovávat, kdybychom je však vypudili, oslabili bychom síly naší strany. Tím spíše, že strana není stranou jedinou.

Budující masovou stranu, musíme neustále připravovat jádro buněk – to je naše důsledná organizační linie. Jádrem jsou členové strany, kteří si osvojili pravdy komunismu a jsou připraveni kráčet neochvějně revoluční cestou. Je těžké najednou a ve stejné míře vyzbrojit celý milión členů strany komunistickou uvědomělostí. Musíme nutně postupovat takto: nejdříve připravit jádro a pak postupně zvedat úroveň uvědomělosti všech členů strany.

Naše linie spočívá v tom, abychom pomocí jádra vychovávali členy strany. Proto strana po svém IV. plénu zdůrazňovala zejména otázku přípravy jádra buněk. Jádro buněk vyrostlo dnes na pět, zítra na deset osob a nejlépe bude, stanou-li se jím všichni členové strany;

ale bude dobře, bude-li jádrem alespoň 50 % členů.

Obrovský význam pro vývoj naší strany v masovou politickou stranu mělo sloučení Komunistické strany s Novou demokratickou stranou. Díky tomu, že se řídíme správnou organizační linií, že jsme svedli energický boj za získání širokých mas pracujících, vyrostla dnes naše strana v masovou politickou stranu, jejíž řady čítají jeden milión členů. Těchto úspěchů jsme nedosáhli snadno, nýbrž v mimořádně těžkém a houževnatém boji.

Bojujeme za svobodu projevu, tisku, shromažďování, sdružování a jiná demokratická práva a svobody v jižní Koreji jako první podmínku pro uskutečnění mírového sjednocení vlasti. Chceme si vymínit podmínky pro svobodnou činnost v jižní části země výměnou za poskytnutí svobody jihokorejským politickým stranám provádět politickou činnost v severní části.

Tak tedy, až se vytvoří situace pro svobodný politický boj na jihu i na severu, jeho výsledek bude záviset na tom, kdo si získá více mas. Proto je tedy nejdůležitější upevňovat naši stranu, upevňovat stranickost jejích členů.

S cílem upevňovat stranickost členů strany musíme dosáhnout, aby všichni pokračovali v hlubokém studiu dokumentů IV. a V. pléna ÚV strany.

Naši soudruzi musí věnovat více sil organizační a propagační činnosti strany, neoddávat se cele jen hospodářským kampaním. Musíme jaksepatří doplnit stranické buňky a prostřednictvím jejich jádra vychovávat členy strany. Zejména nutné je zakalovat stranickost členů strany, kteří zaujímají vedoucí funkce – ministrů, náměstků ministrů, vedoucích správ. V celostranickém měřítku je nutno učinit významná výchovná opatření k zakalení stranickosti.

Složení strany je velmi různorodé. Vstoupili do ní lidé, kteří v minulosti patřili ke skupinám Hvajopcha a Emelpcha, lidé, kteří po osvobození byli ve Straně pracujícího lidu a různí jiní. Mnozí byli v minulosti pod vlivem frakcionářů. Máme takové i mezi odpovědnými pracovníky ústřední instance, i mezi členy ÚV strany.

Nelze říci, že by všichni lidé byli nevhodní. Všichni mohou být užiteční, jestliže je vychováme. Avšak tato výchova nesmí být prováděna krátkodobě, jako kampaň. Musíme je trpělivě a dlouho vychovávat a kritizovat.

Je nutno rozhodně bojovat za to, abychom pevně vyzbrojili všechny členy ideami naší strany a vykořenili všechny přežitky buržoazní ideologie, přežívající ve vědomí straníků a pracujících. Zocelování stranickosti členů strany musíme provádět důsledně a do té doby, dokud nebudou plně vymýceny jejich nedostatky a ideové neduhy.

Příliš pozdě přišla i kritika Pak Čchang Oka a Ki Sok Boka. Nedošlo by k tomu, kdybychom je podrobili kritice alespoň na V. plénu ÚV strany. Proto je zejména důležité přetvářet ideologii těch lidí mezi vedoucími pracovníky, kteří byli ovlivňováni Cho Ga lem a Pak Il Uem a docílit toho, aby se začlenili do ideové soustavy strany. Tuto práci musí provádět organizačně instruktážní oddělení a oddělení propagandy a agitace ÚV strany.

Hlavní ve výchově členů strany je vypěstovat v nich, zejména v kádrech, správný přístup k masám. A protože takový přístup k masám často chybí, setkáváme se stále ještě s byrokratismem. To je velký nedostatek práce naší strany.

Máme-li dosáhnout našeho ušlechtilého cíle sjednotit vlast, vybudovat socialismus a komunismus, musíme získat masy. Musíme jasně vidět, jak velkou škodu působí věci revoluce byrokratismus.

Naslouchat hlasu mas a hájit jejich zájmy, to je něco úplně jiného, než pracovat na základě nesprávného, obecně rozšířeného veřejného mínění, což nemá nic společného s revolučním přístupem k masám. Masy, o nichž mluvíme, to jsou hlavní masy, o něž se opíráme, tj. dělníci, rolníci a naši spojenci, kteří nás podporují a následují. Bezesporu musíme naslouchat jejich hlasu, hájit jejich zájmy. Všichni, ať již straníční nebo administrativní pracovníci či pracovníci společenských organizací, musí pracovat, vycházejíce od začátku do konce ze zájmů revoluce, ze zájmů mas.

Jak se mohli tak dlouho udržet partyzáni bojující proti japonskému imperialismu? Proč nás Japonci, ač měli mohutné ozbrojené síly, nedokázali zničit? To proto, že partyzáni měli správný přístup k masám a měli jejich podporu. Přicházeli jsme zranění do vesnic a rolníci o nás pečovali jako o vlastní děti. Obstarávali a vařili pro nás rýži, které měli sami nedostatek. Dokonce i rolníci žijící v kolektivních vesnicích, vybudovaných Japonci, nám předávali potraviny přes hliněné násypy.

Vždy jsme hájili zájmy mas a bojovali za ně, nelitujíce svých životů, a proto i masy nás podporovaly a bránily. Všichni členové strany

se nutně musí učit tomu, jak se partyzáni chovali k masám.

Za japonského imperialismu se všechno dělalo násilím: násilně se povolávalo do armády, násilně se nasazovalo do práce, násilně byly i dodávky. My jsme rozhodně proti všemu takovému.

Strana, která je odtržena od mas, podobá se rybě bez vody. S čím chce provádět revoluci strana, která nemá za sebou masy? Taková strana nejenže nemůže v revoluci zvítězit, ale i sama její existence je konec konců ohrožena.

Když strana vytyčuje program a dobývá moci, dělá to všechno na ochranu zájmů mas. Cožpak tedy není v rozporu s cíli strany a revoluce omezování zájmů mas?

Naše zákony a usnesení jsou nesporně dobré. Ale to vše nebude k ničemu, jestliže při jejich uskutečňování budou pracovníci omezovat zájmy mas. Musíte si to, soudruzi, hluboce uvědomit a ještě více zesílit výchovnou práci mezi straníky s tím, aby skoncovali s byrokratismem a měli správný přístup k masám. Jestliže aspoň 50 % všech členů strany bude mít správný přístup k masám, bude to znamenat obrovskou změnu v naší straně.

Dnes se mnozí straníci nedrží důsledně správného přístupu k masám. To se zejména projevuje u kádrů. Budou-li mít členové strany správný přístup k masám, to záleží také na jejich stranickosti. Proto tedy i v tomto směru je důležité rozhodným způsobem zakalovat stranickost.

Dále je důležité vštípit členům strany víru v perspektivy revoluce a optimismus. Nebudeme s to překonat obtíže, které se nevyhnutelně vyskytnou na cestě revolučního boje, nebudeme-li mít pevnou víru v konečné vítězství naší veliké věci a nebudeme-li se optimisticky dívat na perspektivy revoluce za všech okolností.

K tomu, abychom učinili členy naší strany nezlomnými bojovníky, kteří vždy optimisticky hledí na perspektivy revoluce, musíme nezbytně posílit výchovu v duchu marxismu-leninismu. Bez jasného chápání zákonitostí společenského vývoje a nevyhnutelnosti vítězství socialismu a komunismu nemůže ani být jistota ve vítězství, ani vysoký duch a vůle, abychom se nesklonili před žádnými obtížemi.

Uvedeme jeden příklad kolísání a dezertérství v revolučních řadách, vyvolaný neznalostí zákonitostí společenského vývoje a nedostatkem jasného chápání vývoje událostí ve složité situaci.

V předvečer porážky japonského imperialismu našli se v partyzánských oddílech lidé, kteří ztratili víru ve vítězství a dezertovali. To souvisí i s určitou tendencí k formalismu, který se tehdy vyskytoval v naší propagační práci. V té době měla propagace Sovětského svazu mimořádně důležitý význam a my jsme lidem říkali: „Mezi Sovětským svazem a imperialistickými státy existují zásadní rozpory, proto mezi nimi musí v budoucnu nevyhnutelně dojít k velkému střetnutí. A pak bude japonský imperialismus poražen a naše země se stane nezávislou.“ V tom jsme se dopustili chyby. Správné bylo, že jsme propagovali rozpory mezi socialistickou zemí a imperialistickými zeměmi, ale nedokázali jsme v propagandě vyložit pravou podstatu vývoje situace. V důsledku toho, když v roce 1941 byla mezi Sovětským svazem a Japonskem uzavřena smlouva o neutralitě a mezi Sovětským svazem a hitlerovským Německem smlouva o neútočení, v partyzánských řadách se objevily kolísavé živly, které ztratily naději na budoucnost. Takové živly opustily partyzánské řady a dezertovaly, říkajíce, že prý strávily mezi partyzány deset let a není jasné, nebude-li to trvat dalších deset nebo dvacet let. Tenkrát jsme partyzánům jaksepatří objasnili revoluční situaci a pravdu o revoluci, a poté už ani jediný člověk nedezertoval.

Není pochyb, že se dříve či později setkáme s velkou revoluční událostí. Jak jsem již prve řekl, možná k ní dojde mírovou cestou, nebo také nemírovou. Nezávisle na tom, v jaké formě bude probíhat ona událost, musíme být na ni vždy připraveni.

Abychom mohli kráčet vstříc této veliké revoluční události, musíme zocelit stranickost členů strany, vypěstovat v nich správný přístup k masám, vychovat je v duchu víry ve vítězství a v duchu optimismu co se týče perspektiv revoluce.

Dále je důležité správně bojovat proti všem protistranickým tendencím. Kdybychom neměli zkušenosti z boje proti Minsängdanu, který jsme v minulosti vedli v Kando, nemohli bychom správně řídit boj proti kontrarevolučním živlům v Koreji, zejména za války.

Japonci vytvořili kontrarevoluční špiónážní organizaci pod názvem Minsängdan a její členy vyslali do revolučního okresu Kando. Tímto zákeřným způsobem zaseli různice mezi Korejce a Čínany, poštvali Korejce proti Korejcům. Ti, kteří naletěli na tuto vějičku nepřítelů, vyvolali v revolučním táboře vzájemné krveprolití, což vedlo k mnoha

zbytečným obětím.

Tyto zkušenosti nám značně pomohly při vyšetřování případu bandy Pak Chon Jonga. Rozhodně jsme prosazovali zásadu přesného oddělování špiónů od těch, kteří špióny nejsou. Zdůrazňovali jsme to nejednou v politickém výboru. Kdybychom byli udělali nesprávný krok, naletěli bychom zákeřným machinacím Američanů a zahubili mnoho lidí.

Samozřejmě, boj se musí provádět přísně. Jinak by část špiónů mohla uniknout. Avšak boj musí být veden od začátku do konce jako boj ideologický.

Není možné, aby všichni, kteří podléhali vlivu Pak Chon Jonga, patřili do jeho skupiny nebo byli špióny. Ačkoli ve vědomí těchto lidí stále ještě přetrvává ideový vliv Pak Chon Jonga. Proti tomu je nutno bojovat.

Je nutno důsledně objasňovat členům strany zkušenosti z boje proti bandě Pak Chon Jonga a proti špiónáži tak, aby dovedli přísně potírat špiónáž a správně rozpoznat špióny. Jestliže budeme postupovat jinak, podezírat kdekoho, pak nakonec začneme pochybovat i o vlastním stínu.

Aby rozložili naše řady zevnitř, pokoušejí se nepřátelé vždy zasít mezi lidmi vzájemnou nedůvěru a různice. Soudruzi, musíte se naučit pronikavě rozpoznávat takové pikle a pomluvy kontrarevolučních živlů a bojovat proti nim. Členy strany musíme vychovávat tak, aby dokázali rozpoznat špióny a kolísavé živly, přívržence rodinkaření, lokálního patriotismu a frakcionáře.

Takový boj můžeme vést správně jedině tehdy, budeme-li mít stranické kádry na vysoké úrovni, stejně jako ostatní členy strany. Tyto nesnadné úkoly nebudeme moci dobře splnit, jestliže členové strany nebudou dobře vychováni v duchu marxismu-leninismu. K tomu, aby mohli členové strany dovedně bojovat proti kontrarevoluci, musíme je intenzivněji vychovávat v duchu marxismu-leninismu a současně široce obeznamovat se zkušenostmi boje proti kontrarevoluci.

Dále je nutno zintenzívnit propagaci a agitaci mezi širokými masami. Hlavním obsahem propagace a agitace musí být výchova lidových mas ve smyslu socialistických idejí. Při tom je nejdůležitější, aby si dělníci a rolníci, zejména pak dělníci, jasně uvědomili, že moc patří jim. Budou-li o tom hluboce přesvědčeni, budou dělníci milovat své podniky, stroje a zařízení, budou pilně pracovat, dodržovat kázeň, dů-

sledně bojovat proti kontrarevolucionářům, budou si počínat tak, jak se sluší na hospodáře.

Totéž platí i pro rolníky. Rolníci budou lépe orat svou půdu, šetrně zacházet s výrobními nástroji, dobře plnit dodávky, pochopí-li, že dělnická třída je nejen jejich spojencem, ale i vůdčí silou, že i jim patří moc.

Ten, kdo ví, že je hospodářem, ten projevuje aktivitu. V minulosti, když jsme vedli revoluční boj, kdopak by se jím zabýval, kdyby nás někdo nutil dělat to za peníze? Bojovali jsme, zapomínajíce na hlad a spánek, neboť jsme si byli vědomi, že jedině revoluce umožní nám rozhodovat o vlastním osudu a zachránit vlast. Tak i dělníci budou pracovat ze všech sil, s nadšením, budou-li si jasně uvědomovat, že jejich práce přispívá jejich vlastnímu štěstí i rozkvětu společnosti.

K tomu, aby všichni pracující dosáhli takové uvědomělosti, je zapotřebí neustálé, dlouhodobé výchovné práce. Musíme trpělivě vychovávat masy, ještě pevněji je semknout kolem naší strany.

Závěrem bych chtěl vyjádřit některé připomínky k naším listům. Dosud náš tisk neplní své úkoly jaksepatří.

Hlavním úkolem orgánu naší strany, listu „Rodong Sinmun“ je výchova členů strany cestou neustálého objasňování linie a politiky strany a jejich bojových úkolů a základním úkolem listu „Mindžu Čoson“ je vysvětlovat masám zákony a usnesení lidové moci, politiku státu, aby je získal pro jejich uskutečňování. Orgány odborů, Demokratického svazu mládeže a jiných organizací musí být řízeny v souladu s jejich charakterem a úkoly.

Je-li to tím, že mnohé listy informují na základě materiálů, jež dostávají prostřednictvím Ústřední tiskové agentury, nebo snad tím, že některé noviny mají málo místa, ale jejich velkým nedostatkem je, že nemají vlastní tvář.

I v tom se do značné míry projevuje formalismus a dogmatismus. Pokládám za nutné udělat v tomto směru důkladnou prověrku.

Výše jsem se zmínil o některých otázkách vyvstávajících v ideologické práci naší strany. Doufám, soudruzi, že k tomu přihlédnete a vynasnažíte se skoncovat s dosavadními nedostatky a povznést ideologickou práci naší strany na vyšší stupeň.